

BEZ SPOJENÍ S BOHEM NEMOHOU LIDÉ ŽÍT V LÁSKYPLNÝCH VZTAZÍCH

Bez stálého spojení s Bohem, který je pramen a zdroj pravé lásky, a který má své srdce otevřené pro každého člověka, nemůžou lidé mezi sebou žít v láskyplných vztazích. /Ano, právě spojení s Ježíšem, který má otevřené srdce plné lásky, nám umožňuje milovat a být milováni! /

Ve všech národech je srdce symbolem středu lidské bytosti, pramene tělesného i duchovního života. O svátku Božského srdce jde také o střed božsko-lidské Kristovy bytosti, o jeho lásku, která se ujímá všech lidí: "V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal svého jednorozeného Syna, abychom skrze něj měli život." Kdyby svět zapomněl na "srdce" a zavládl by v něm jen rozum a vůle, stal by se chladným, chudým a krutým. Boží Syn přišel na zem, aby ukázal, že Bůh je láska a že má otevřené své srdce pro každého člověka. Je pro nás útěchou a oporou, že nad každým bdí Boží srdce, které má nekonečnou lásku i moc a říká při všech bolestech: "Miloval jsem tě odvěkou láskou a přitáhl jsem tě slitovně na své srdce" (Jer 31,3). Boží srdce se nechává na kříži otevřít, aby v něm každý člověk mohl najít odpuštění, pokoj, úkryt, útočiště, pevnost, zázemí a domov. Ve světě, který se odloučil od Boha a který je zohyděný hříchem, ve světě, ve kterém vládne nemilosrdná moc, nespravedlnost, tvrdost, bezohledné zájmy a nelidské ideologie, můžeme, tak jako svatý Jan ve večeradle, přijít ke

Kristu a položit svou hlavu na jeho srdce, které bije pro jednoho každého z nás!

(Podle Josefa Hrbaty, Světlo v temnotách)

VŮLE

Bylo ráno a právě jsem se chystal do školy, kde jsem vyučoval náboženství, když mne dole u dveří náhodně zastavila dívka, že její dědeček je těžce nemocen a že si přeje, abych k němu co nejdříve přišel.

Znal jsem jej dobře, bydlel v nedalekém Bražci, ale musel jsem tehdy spěchat do školy, kde na mne čekalo mnoho žáků. Ve třídách bylo vždy asi čtyřicet chlapců a každý si dovede představit, jaká to byla námaha a třeba i zápas s kázní. Ten den jsem učil celé dopoledne.

Řekl jsem té dívce, že za dědečkem zajdu okamžitě, jak skončí vyučování, i když mne bolelo, že jsem se nemohl ihned vydat na cestu za ním. Věděl jsem, jak zbožný je to člověk, chodil do kostela a ke svátostem.

Ve škole jsem mnoho klidu neměl, po celou dobu jsem na něj myslel a také na to, abych k němu přišel včas.

Po vyučování jsme sedli na kolo a jel do Bražce. Vstoupil jsem do domu a jeho vnučka mne vítala s prosbou, abych pospíchal. Poznal jsem, že se spolu s dědečkem modlili po celou dobu, co na mne čekali, vlastně od samého rána. Byl jsem rád, že dýchá, že je při vědomí.

Vyzpovídal jsem jej, zaopatřil a on přijal Tělo Páně. Poté se stalo něco, co se mi nikdy v životě nepříhodilo, i když jsem tolikrát zaopatřoval a stál u mnoha lůžek umírajících. Stařec na mne pohlédl a tichým slabým hlasem se mne zeptal, jako bych o tom rozhodoval, zda už může umřít.

Pověděl jsem mu, že vykonal všechno, co jen mohl, že všechno je hotovo a že klidně může povědět: Dokonáno jest.

Zavřel oči. Až do této chvíle se držel při životě doslova jen silou své vůle. Ta už nyní polevila, už byla zbytečná a on přede mnou dodýchal. Když vydechl naposledy, ihned jsem pověděl: „Odpocinutí věčné dej mu, ó Pane, a světlo svěčné ať mu svítí.“

Tenkrát jsem si uvědomil sílu vůle, sílu toho duchovního v nás. Proto se stále domnívám, že mnoho záleží na lidském duchu a jeho síle. Je-li ten zlomen, upadá i tělo. Člověk opravdu není jen tělo, ale ani jen duch. Ten musí zůstat silný, musí pomáhat léčit tělo a člověka napřimovat.

Nikdy nezapomenu, s jakou radostí jsem tomu dědečkovi dovolil umřít. Tento svět mu už nemohl nic dát, všechno čekal od Boha, v něhož věřil, a tak rád na můj pokyn odešel. Nezapomenu na ten jas, který tenkrát do místnosti vstoupil.

Škoda, že jen jednou.

Jak rád bych lidi posílal do nebe!

(Z knihy P. Františka Lukeše *Mám tolik práce, že si jdu raději lehnout*)

Z KATECHISMU...

Co je to modlitba?

Modlitba je velká brána víry. Ten, kdo se modlí, přstáá žít jen ze sebe, pro sebe a z vlastních sil. Ví totiž, že existuje Bůh, s ním může hovořit tak se mu více svěřovat. Už nyní hledá kontakt s tímse kterým se jendou setká tváří tvář. Proto k životu křesťana patří každodenní modlitba. Modlitbě se nejde naučit tak jako nějaké technice. Modlitba je vždy darem, který člověk dostává, když se modlí.

Bůh nám chce být nablízku a tak v nás je prostor, který může vyplnit jenom Bůh. My se také modlíme, proto, že to potřebujeme. Modlitba patří k životu stejně jako dýchání, jídlo, láska. Modlitba očisťuje. Vybabuje pro zápas s utrpením a posiluje v slabosti. Modlitba odnímá strach, násobí síly, upevňuje vytrvalost. Modlitba přináší štěstí.

Řekli o modlitbě:

Sv. Terezie z Lisieux - Pro mě je modlitba poznesením srdce, je to prostý pohled k nebi, zvoláním vděčnosti a lásky uprostřed zkoušek a uprostřed radosti.

Sören Kierkegaard – Modlit se neznamena slyšet se mluvit, modlit se znamena ztišit se a čekat, dokud modlíci se nezaslechne Boha.

Friedrich von Bodelschwingh – Modlit se zanamena zvednout oči ze strachu tohoto světa a vydat se k Otcí.

Sv. Tezerie a Avily – Podle mého názoru modlitba není nic jiného než rozhovor s přítelem, se kterým se rádi a často scházíme o samotě, abychom si mohli promluvit, protože nás miluje.

Raniero Cantalamessa - Máme pocit, že jsme slabí, a toužíme po tom, aby na nás shůry sestoupila moc? Máme pocit, že jsme vlažní, a chceme zahřát? Vyprahlí a potřebujeme vodu? Ztuhlí a vzpurní a chceme se stát poddajnými? Nespokojeni s dosavadním životem a toužící po obnově? Odpověď zní: modli se, modli se, modli se. Všimněme si, že všechny Ježíšovy modlitby, o kterých se evangelia zmiňují, začínají synovským zvoláním „Otče“. V tomto duchu se máme modlit. Ježíš nás však neučí pouze, v jakém duchu se máme modlit, ale i za co se máme modlit. Ukazuje nám, co má mít křesťan, který se modlí, v první řadě na srdci: Boží slávu. Křesťanská modlitba nemá být zaměřena na sebe, ale na Boha – má být teocentrická, nikoli egocentrická.

NA HRANĚ

Občas si kladu otázku, která možná někdy napadne každého z nás: nestojí naše společnost na určité hraně? Není současnost bodem, ve kterém vytyčujeme nový směr budoucnosti?

Pracuji v oblasti pedagogiky a podpory rodiny. Jedna z věcí, kterou vnímám jako velmi citlivou, je určitý individualismus. Vztahy se dostávají do pozadí, vládne moc vlastnictví, hodnota věcí. Více je mít, než být.

To, co mě osobně v životě oslovuje, je společná cesta, cesta jednoty. A právě schopnost jít spolu, najít cestu ve společenství jako bychom dnes ztráceli. Slýcháme, že rodina je v krizi - a není to jenom evropský problém. Nejslabším a nejcitlivějším článkem rodiny je dítě. Již léta působím v oblasti prevence rizikového chování dětí a mládeže a setkávám se často s fenoménem, který bychom mohli pojmenovat agresivita, násilí, šikana. Toto násilí může být obráceno vůči druhé osobě, ale také proti sobě samému (sebepoškozování, anorexie, bulimie, nárůst sebevražd dospívajících). Často i jednání hrubé, drzé, arogantní může být u dětí jenom voláním o pomoc.

Ve školství existuje v rámci prevence výchovně vzdělávací program k prosociálnosti, program etické výchovy, který má přesah i k výchovnému působení v rodině. Jde v podstatě o výchovu dětí ke spolupráci a vzájemné pomoci, k tomu, aby dokázaly společně sdílet život, naučily se dívat na skutečnost očima druhého bez předsudků, posuzování, neoprávněné kritiky, a uměly se samostatně rozhodnout pro to nejlepší a realizovat to. „Co chceš, aby ti druzí činili, čini ty jim“ (Zlaté pravidlo morálky).

K prosociálnosti patří empatie, soucit, tolerance, ale má také svůj cíl, vrchol, a tím je jednota lidské rodiny. „Nemohu ublížit tobě, aniž bych ublížil sobě“ (M. Ghándhí).

Hovořím-li o výchovném stylu rodičů, pedagogů, často se setkávám s tím, že zejména rodiče menších dětí si nevědí rady, kde nastavit spolupráci, přátelství a kde zavést pravidla. Obojí je nutné. Jestliže musíme volit, vidím odpověď v bezpodmínečném přijetí, v lásce bez podmínek, které se učíme jako křesťané. Jejím jediným omezením je, že se nikdy nesmí podílet na hříchu.

Pro mne osobně je tato cesta velice těžká, protože si uvědomuji, že to znamená „jít proti proudu“. Jestliže mám pomoci mladým lidem, svým vlastním dětem, v tomto společném hledání, znamená to být otevřená (jsem přirozeně spíš uzavřený typ), stát se třeba i zranitelnou, ale také ztratit i určitou přirozenou lidskou touhu být ostatními pochopena a přijímána. Někdy to také znamená být osamělá a hledat s druhými jednotu právě na té hraně, i v bolesti.

Souzní to se slovy, která Benedikt XVI. vyslovil v rámci Světového dne rodin začátkem června loňského roku v milánském divadle La Scala: „V rodině člověk poprvé zažívá, že lidská bytost není stvořena k tomu, aby žila uzavřená sama do sebe, ale ve vztahu s druhými. V rodině člověk pochopí, že realizace sebe sama nespočívá v tom, že zaujme přednostní postavení, že se dá vést egoismem, ale že se daruje. V rodině se začíná v srdci zapalovat světlo pokoje, aby osvítilo tento náš svět.“

Marie Nováková

Povzbuzení

Na mém pracovišti je jedna milá paní, která nedávno prožila několik těžkých životních situací, kvůli nimž se ujala vnučky, o kterou se nyní vzorně stará, přestože její finanční situace není lehká.

Vloni před Vánocemi jsem našla nějaké oblečení po mých dcerách, které by se jim mohlo hodit, poprosila jsem babičku, aby upletla krásnou čepici, přidala jsem bankovku v obálce a předala vše té paní se slovy, ať koupí pro vnučku nějaký pěkný dárek.

Také letos jsme se před Vánocemi s manželem dohodli, že jí věnujeme peníze na dárek pro holčičku. Několik dnů jsem obálku nosila v kabelce, protože jsem neměla příležitost se s paní setkat o samotě. Když se mi to podařilo, mohla jsem jí také vyjádřit uznání za její laskavost a péči, se kterou o vnučku pečuje. Nejprve se ostýchala, ale nakonec můj dar s pohnutím přijala.

Když jsem odpoledne přišla domů, dcera mi ukázala poukázku na peníze, které přišly jako přeplatek za plyn na chalupě. Částka je několikrát vyšší než ta, kterou jsem ráno darovala. Řekla jsem dceři: „To je pozdrav od Pána za náš dar. Podívej se, jak je velkorysý! Chce nás povzbudit, abychom dávali i nadále.“

M. K.

Zůstaň taková, jaká jsi

Letos bylo pro mě velmi těžké navázat vztahy se spolužáky. Vyhýbali se mi, protože jsem se chovala, mluvila a smýšlela jinak než oni. Byla to pro mě neustálá výzva, jak je dál milovat a nepřestávat dělat vstřícné kroky.

Dokonce se stalo, že jedna spolužačka, které jsem pořád pomáhala s učením, se mnou přestala mluvit. Bylo to tvrdé. Až po chvíli jsem se dokázala obrátit na Ježíše a říci mu: „Ježíši, dej mi sílu jí dál naslouchat a vidět ji novými očima.“

Další den ráno mi ani neodpověděla na pozdrav. O přestávce za mnou ale přišla, objala mě a poprosila o odpuštění. To však ještě nebylo všechno. Když jsme se na konci roku loučili se všemi spolužáky, řekli mi: „Zůstaň taková, jaká jsi, jsi na správné cestě.“

L. J.

Nejrychlejší cesta

Úryvek z jednoho textu Chiary Lubichové, který vznikl v Tridentu 8. září 1949.

Je mnoho způsobů, jak uklidit místnost: sbírat smítko po smítku, použít malý smetáček, velký smeták, výkonný vysavač atd. Nebo abychom byli v čisté místnosti, to vyřešíme radikálně tím, že se přestěhujeme do jiné.

Tak je to i s vlastním posvěcováním.

Než abychom hodně pracovali, je možné všechno okamžitě opustit a nechat v sobě žít Ježíše.

Tedy žít přestěhováním do druhého - například žít okamžik za okamžikem životem bližního, který je v naší blízkosti, a to v celé jeho plnosti.

Stejně jako v Trojici, která je pouze Láskou, Otec žije v Synu (a naopak) a jejich vzájemná láska je Duch Svátý. Jestliže žijeme přestěhováním do bratra (musíme ztratit život, abychom ho našli), tak pokud se potřebujeme vrátit do sebe, abychom bratru odpověděli, nalezneme v sobě někoho Třetího: Duchu Svatého, který zaujal místo v naší prázdnotě.

Vstoupit do druhého je možné různými způsoby: silou, jako kdyby někdo velký chtěl projít malými dveřmi... Tak to dělá ten, kdo bratru nenaslouchá zcela soustředěně (který neumře zcela sobě v bratru, který je rájem pro naše já, královstvím našeho já). Chce pak dát odpovědi, které postupně nastřádal ve své hlavě, které mohou být sice inspirované, ale nejsou tím vanutím Duchu Svatého, který dává bratrovi život.

Člověk (vášnivě milující Ježíše opuštěného), který raději umírá, než žije, naslouchá bratrovi zcela soustředěně. Nedělá si starosti s odpovědí, protože ta mu bude nakonec dána Duchem Svatým, který v jednom či pár slovech shrne veškerý lék pro onu duši.

Místo, kde vládne láska

Když jsem se před jedenácti lety seznámila se svým budoucím manželem, počastoval mě při jednom z našich prvních setkání úsměvnou historkou. Jeho rodiče adoptovali v té době třináctiletou princeznu, jak jí její nový starší brácha říkal. Mladá slečna, zvyklá na přísný režim dětského domova, prohlásila po několika dnech strávených v novém domově: „V téhle rodině chybí disciplína.“ Evča to tenkrát vystihla dobře. Rodiče kladli na první místo vždycky lásku.

O pět let později jsme stáli s manželem před oltářem a založili jsme vlastní rodinu. Bůh nám postupně svěřil dva pěkné kluky. Z příkladu našich rodičů jsem si odnesla do života touhu, aby i v naší rodině vládla láska. Při každodenních bojích v rámci výchovy si na tu myšlenku mnohdy vzpomenu a snažím se ji konfrontovat s realitou. Mnohokrát mě při studiu moderních postupů „ideální výchovy“ zachvátila úzkost. Většinou mě jen utvrzovaly v tom, že nejsem schopna dobře vychovávat. A tak se modlívám, abych byla jen nástrojem v Božích rukách. Věřím, že Bůh, kterého zveme, aby byl naším hostem, je tím nejlepším vychovatelem. Jde jen o to mít rád jeden druhého. Aby se každý příchozí cítil přijatý.

Dalo by se říci, že každý člověk je svým způsobem nesnesitelný. Je velký dar, když se najdou dva lidé, kteří mají díky svátosti manželství milost se celý život vzájemně snášet.

Zářivým příkladem je nám v tom moje staříčká babička s dědečkem. Když už děda špatně viděl a babička těžko dýchala a my jsme se jich ptávali, jak se mají, vždycky s přesvědčivým úsměvem souhlasně odpovídali: „Ještě nikdy jsme se takhle neměli.“

Mají za sebou těžký život. Vychovali šest dětí. Nejmladší dcera v sedmnácti letech onemocněla roztroušenou sklerózou. Po šestnácti letech náročné péče svoje tehdy už staré rodiče předešla na věčnost. Když přijdu dnes k babičce a dědečkovi na návštěvu, vnímám jakousi posvátnost. Dědeček je pár let po mozkové příhodě a jeho stav se pomaloučku horší. Je víceméně ležící. Babička ho dlouze láskyplně přemlouvá, aby na chvíli vstal z postele: „Dědo, přece bys nebyl tak nerozumný, je to potřeba, musíme tě převléknout.“

Za pomoci tety se dědeček ocitá na kolečkovém křesle. Spatří návštěvu, blízké příbuzné sice nepoznává, ale všem líbá ruku na přivítanou. Jak byla pro něj ta hodinka s námi náročná, poznávám, když se po odpolední kávě loučíme. „Přijďte zas, ale příště, prosím vás, přijďte radši ve dne.“

Cítím zde ryzí lásku. Prostou přehnaného sentimentu. Lásku očištěnou, která je předzvěstí bližícího se Ráje.

Klára Štěpánová

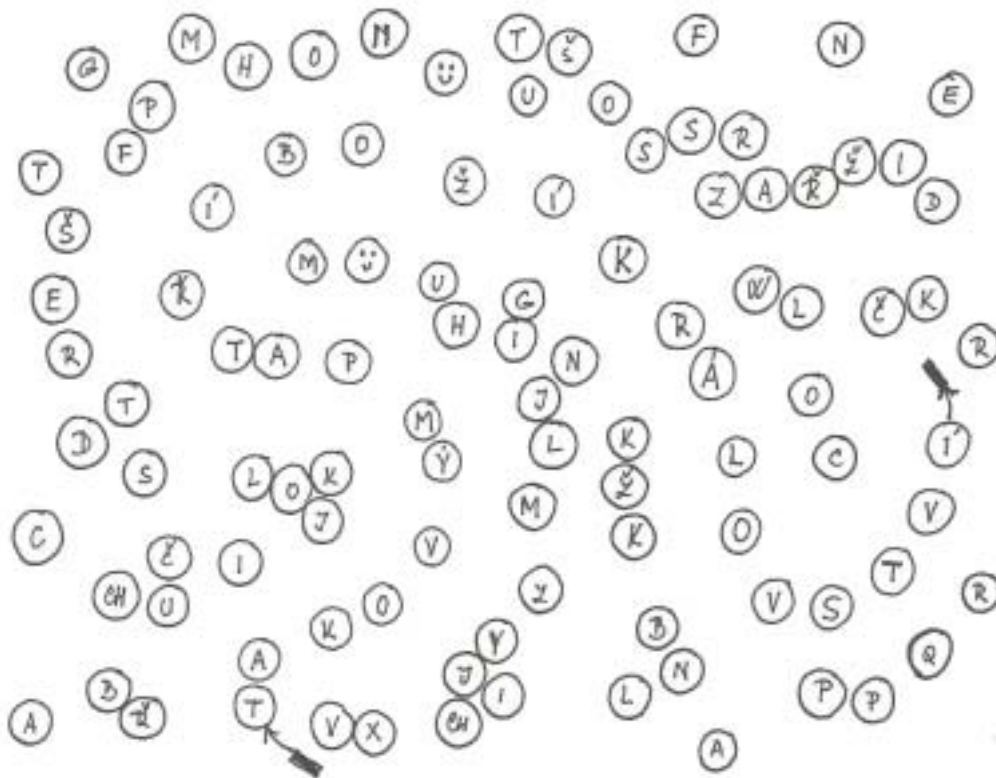
AHOJ DĚTI!

Včera jste měly svůj svátek – Den dětí. Je velmi dobře, že jeden den slaví společný svátek všechny děti. Tak, jako jsme si v květnu připomínali Den matek, dnes - na začátku června, je to zase Den dětí. Vypovídá to určitě o důležitosti rolí, které zastáváme, tedy třeba být matkou nebo být dítětem.

Příchod dětí do rodiny je pro rodiče požehnáním, obdarováním, radostí, ale také zodpovědností spojenou s mnoha starostmi. Minule jsme zdůraznili, že Panna Maria je maminka nás všech. Máme si stále uvědomovat skutečnost, že jsme nejen děti svých rodičů, ale také děti Boží. A z toho můžeme čerpat velkou radost pro každý den.

Vy, děti, máte v Božích očích nesmírnou hodnotu. Krásně o tom píše Písmo svaté, kde evangelisté popisují velmi stručně, ale jasně setkání Ježíše s dětmi: „Přinášeli mu také děti, aby jim požehnal. Jakmile to uviděli učedníci, zakazovali jim to. Ale Ježíš je přivolal k sobě a řekl: „Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť ...TAJENKA. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“ (Lk 17, 15-17)

Jako k létu nerozlučně patří prázdniny, patří do dětského světa pohádky. Vy budete mít možnost do nich vstoupit právě dnes v pohádkovém lese. Kousíček jedné pohádky si vypůjčíme pro dnešní úkol. Bude to Zlatovláska a z ní okamžik, kdy Jiřík musel posbírat rozsypané perly z náhrdelníku princezny. Naše perly se sice netřpytí, ale zase jsou v nich písmenka. Vaším úkolem bude je jakoby navlékat na nitku (spojovat čarou) od prvního až po poslední (jsou označeny). Důležité je, že perličky, které jdou za sebou, mají vždy mezi sebou nejkratší vzdálenost. To bude pro vás vodítkem. Až navléknete celý náhrdelník, doplníte tajenku. A já už vám teď mohu jen popřát vše nejlepší k vašemu svátku.

(Otazníček)

Pro starší:

K dnešní slavnosti Božího Těla se přímo nabízí krátké zamyšlení Mons. Ladislava Simajchla – Zlaté srdce monstrance:

„Víte, co je to monstrance? Je to schránka, v níž se ukazuje NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOST. Je pozlacená a mívá podobu srdce. Kolem tohoto zlatého srdce září věnec z drahokamů a zlacených paprsků. Ježíš ve zlatém srdci v monstranci, obklopen drahokamy. Tak jsme jej vídali o nedělích při odpoledním svatém požehnání a bylo to pěkné. Teď už monstranci po celý rok sotva uvidíme, krom dnešního svátku Božího Těla.

Mnozí v tyto dny vzpomínají a říkají: Je to škoda, že už se nemůže ukazovat Ježíš ve zlatém srdci monstrance, obklopen zářícími drahokamy a paprsky také venku v ulicích, jak to bývalo dřív. Je to škoda, že už nejsou průvody Božího Těla. Ale tu škodu lze přece napravit! Proč by se nemohl Ježíš dál ukazovat v ulicích, ve zlatém srdci, obklopen zářivými drahokamy! A ne jen jednou za rok.

Každodenně!

Ukazujme jej světu ve zlatém srdci my – každý ve svém zlatém srdci, v záři a v paprscích laskavého úsměvu. Když dokážeme všichni mít zlaté srdce, když dokážeme zářit laskavým úsměvem, uvidí v něm svět Krista líp, rozpozná ho líp, než v monstranci z kovu a kamene.

Nabídněme tedy dnes všichni Pánu Ježíši svá srdce za monstranci, sebe za jeho nositele: Pane, ať na nás, věřících křesťanech, vidí svět dobrotu a vlídnost Kristovu.“

Také vás k tomu hned napadá připomínka, že u nás přece průvod Božího Těla je? Ano, je. Díky krásnému místu na Mariánské Hoře i díky množství věřících, kteří ten průvod spolu s knězem nesoucím Ježíše mohou vytvořit. Tady jsou určitě na

místě velké díky. A nejen za tuto slavnost, ale třeba i za to, že máme během roku mnoho možností monstranci vidět, pokleknout před ní a modlit se.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Den matek byl v kalendáři u data 8. 5. Správný kousek obrázku se ukrýval pod č. 3. Na 1. obr. byly navíc 2 květinčky, na 2. vytečkovaný okraj, na 4. čára se šrafováním, na 5. kousek hvězdy a na 6. vybarvená klika.

Tajenka: ...na naší planetě MÍSTO, KUDY SE MU ZALÍBILO VEJÍT. A tím MÍSTEM byla Panna Maria.

DEN BIBLE - 1. PROSINCE 2012

Zastavení třetí: **STRACH JE PLNÝ PARADOXŮ**

Strach. Způsobuje paradoxně to, čeho se bojíme.

Ze strachu, že nezaspíváme dobře, se nám sevře hrdlo a je jisté, že potom opravdu zpíváme hůř než jindy.

Strach z nevěry partnera nás zpravidla vede k tak nepředloženým činům jako je špehování nebo trvalé výčitky. Přitom pokud nám je někdo nevěrný, nezmění to ani hlídání, ani výčitky a pokud není, naše chování ho natolik odradí, že ho ztratíme, v lepším případě zničíme krásu vztahu důvěry.

Ze strachu z odmítnutí nedokážeme druhému říci, že ho máme rádi, že si ho vážíme, že mu důvěřujeme. A neplatí to jenom v partnerském vztahu. Kdy jsme naposledy řekli našemu nadřízenému, že vnímáme jeho schopnosti a kdy jsme to samé řekli podřízenému?

Kdy jsme si dovolili říci blízkému člověku, že je nám blízký?

Ze strachu, abychom neztratili lásku svého dítěte, dovolíme mu to, co by mu dovoleno být nemělo a tím paradoxně jeho lásku ztrácíme.

Ten, kdo se snaží udělat si řidičský průkaz ví, že se musí soustředit, nezmatkovat. Když bude sedat za volant se strachem, udělá mnohem víc chyb.

Strach nic neřeší, jen nás oddaluje od toho, co chceme dokázat! Výmluva, to je zdůvodněný a zhmotnělý strach. Když se něčeho bojíme, najdeme důvod – výmluvu, proč to nelze udělat.

„Nemohu studovat, už jsem stará.“ „Nemohu mluvit před lidmi.“ „Nemohu se zeptat.“ ... Strach z neúspěchu, zesměšnění, z minulosti... Strach, strach, strach! Dokud nám bude vládnout, budeme žít v útlumu. Nikdy nepoznáme velikost Boží blízkosti, dokud bude centrem našeho pohledu strach.

Co nám pomůže ovládnout strach? Víra v Boží zaslíbení. V Bibli (Iz 41,10) je psáno: „Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížeš se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti.“

Jsi-li ustrašený, nezapomínej na Boha. Připomíná to Bible (Joz 1,9): „Nepřikázal jsem ti snad: Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš?“

Nemusíme mít strach z Boha. V 1J 4,17-18 čteme: „Boží láska nám dává jistotu, že se nemusíme bát jeho soudu, protože se snažíme uvádět do života jeho lásku. Kde je láska, mizí strach; naše jednání je teprve tehdy ryzí, když nevyplývá ze strachu před trestem, ale z lásky.“

Nemusíme se bát přírodních pohrom. Bible nás o tom ujišťuje v Žalmu 46,1-3: „Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří. Ať si jejich vody hučí, ať se pěň, ať se hory pro jejich zpupnost třesou!“

Neboj se lidí. V Bibli jsou zapsána v Žd 13,6 tato povzbudivá slova: „Proto smíme říkat s důvěrou: ‚Pán při mně stojí, nebudu se bát. Co mi může udělat člověk?‘“

Neboj se národů či vlád. V biblické knize Dt 7,21 se píše: „Nesmíš mít před nimi strach, neboť Hospodin, tvůj Bůh, Bůh veliký a vzbuzující bázeň, je uprostřed tebe.“

Neboj se zlých zpráv. To nám Bible radí v Žalmu 112,7,8: „Nemusí se bát zlé zprávy, jeho srdce pevně doufá v Hospodina. Jeho srdce má oporu v Bohu, nebojí se, jednou spatří pád svých protivníků.“

Úkol:

☼ **Na připravený papír tužkou vyjádřete to, co vás nejvíc děsí, z čeho máte největší strach** (pavouci/neurčitě cosi, co se plíží tmou/lidé/divné světlo...). Do jakého tvaru se váš strach promítne, ať je to černá postava nebo neurčitý flek, to je nepodstatné. Nemá vzniknout dílo trvalé hodnoty, ale pracovní materiál.

Když se podaří představu strachu nějak ztvárnit, odložte tužku a

☼ **prohlédněte si v klidu své dílo.** Teď před vámi leží váš strach – černý na bílém.:-)

Vaším dalším úkolem je podívat se na strach jinýma očima. Nejlépe očima humoru.

☼ **Vezměte si tedy pastelky, fixy, pastely ... a domalujte své černobílé dílo tak, aby dostalo i různé jiné odstíny,** protože jak je známo, černobílé vidění je vidění omezené. Předmět našeho strachu už nepůsobí tak děsivě, když se nám ukáže v barvách!:-)

Ale udělejte ještě další krok vpřed.

☼ **Domalujte obrázek tak, aby nezúčastněného diváka rozesmál nebo aspoň působil jako něco veselého** (srdíčkové bačkůrky na nožce obludy, náušničky s myškami na uších vlkodlaka či růžová kabelčička v ruce zombie – to trochu nahlodá každou hrůzostrašnost☺)

☼ **Teď se opět podívejte na obrázek.** Je jasné, že se strachem lze něco dělat! Nezabýváme se ho hned. Musíme postupovat po krůčcích, ale... Je dost možné, že jednou budete používat svůj nynější strach k pobavení blízkých.

Posledním krokem, jak naložit se svým strachem je zahodit ho, zbavit se ho, nedovolit mu se poflakovat v naší blízkosti.

☼ **Vezměte proto svůj, nyní už zpracovaný, strach, rozmačkejte ho (nebo roztrhejte, jak chcete – teď už vy vládnete jemu, ne on vám) a zahodte ho do odpadků – kam odjakživa patřil☺**

Neboj se!

Strach prožívá každý člověk. Prožíval ho i Ježíš. I Ježíš prožíval chvíle, kdy byl zděšený a před apoštoly to dal najevo. Jeho strach vyvrcholil před jeho ukřižováním, kdy se ze strachu potil krví.

Strach je i prospěšný

Strach je pro člověka v určitých situacích i prospěšný. Pomáhá nám, abychom přežili. Brání nám například skočit pod vlak nebo do ohně. Strach v nás vyvolává prozíravost a chrání nás, abychom nedělali věci se zbytečným rizikem. Existují ale i formy strachu, které nás zotročují.

„Neboj se, neboj se, neboj se...“

V Bibli nalezneme mnoho zmínek o strachu. „**Neboj se!**“ říkal Bůh prorokům, „**Neboj se!**“ pověděl Bůh Zachariášovi v chrámu, „**Neboj se!**“ řekl anděl Marii, „**Nebojte se!**“ řekl Ježíš apoštolům, když krácel po moři, „**Nebojte se!**“ řekl jim po vzkříšení. Víte, kolikrát se slova „nebojte se“ v Bibli nacházejí? Je to velmi zajímavé! Tři sta šedesát pětkrát! Tedy tolikrát, kolik má rok dní. Jakoby nám Bůh říkal neustále, den za dnem: „**Nebojte se!**“

POCHOD PRO ŽIVOT XIII. ROČNÍK, PRAHA 23. BŘEZNA 2013

Vím dobře, že dnešní člověk čte minimálně, proto budu v tomto směru stručný. Sobota 23. března 2013 byla dnem, kdy se někteří z nás vydali do Prahy na již tradiční Pochod pro život. Z naší farnosti nás bylo asi 12. Absolutně největší zastoupení měla rodina Pecháčkových z Mariánské Hory a díky jim jsem se pochodu zúčastnil i já.

Na ústeckém nádraží se k nám připojily další tři rodiny. Jednalo se o bývalé farníky, kteří nyní žijí v okolních farnostech. Odtud pokračujeme - směr Praha. Zde si neodpustíme návštěvu kostela P. Marie Sněžné, který míváme cestou. Někteří jdou na mši svatou k dominikánům ke sv. Jiljí, která byla sloužena řeckokatolickým biskupem Msgre. Ladislavem Hučkem. Já s několika dalšími se účastníme mše svaté v kostele Panny Marie Vítězné (u Jezulátka), která byla slavena podle misálu bl. Jana XXIII. Bylo zde velké množství mladých rodin s dětmi. Mše svatá byla zpívaná a trvala něco přes hodinu. Jediné co mi vadilo, byli turisté, kteří během mše svaté korzovali kostelem.

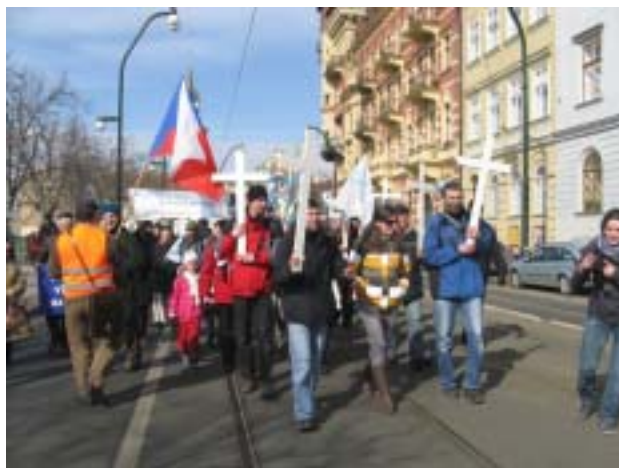
Když byla mše sv. u konce, šli jsme zpět ke sv. Jiljí, kde právě končila mše svatá. Zde se také rozdávají účastníkům kříže a radí se průvod. Každý si mohl vybrat velikost kříže. Z kněží, které jsem měl možnost díky jejich oblečení identifikovat, jsem viděl dva. Kamaráda z Čáslavi a P. Suchánka, dominikána od sv. Jiljí, sloužícího dominikánský rítus. Průvod se vydal zcela jinou cestou, než tomu bylo jiná léta. Šlo se na nábřeží, kolem kostela Nejsvětějšího Salvátora k Národnímu divadlu a na Václavské náměstí. Cestou se modlil růženec, přihlížejícím na chodnících byly rozdávány letáky vysvětlující, oč nám vlastně jde. Až na dvě, snad pomatené nebo „zhulené“ osoby, pokřikující hloupostí, proběhl pochod důstojně a v klidu. Cestou nás „hlídala“ policie a já si připadal jak papaláš.

Na Václavském náměstí vystoupilo několik řečníků na podporu těchto akcí a na závěr zazněl již tradiční svatováclavský chorál. Děti dostávají balónky, které buď vypouštějí, nebo si je berou s sebou domů. Protože bylo toho dne dosti zima, vyhledáváme místa, kde svítí slunce.

Pochodu se zúčastnilo asi 2500 osob. Mezi známými osobnostmi jen zmíním PhDr. Radomíra Malého. Žádné věřící politiky jsem bohužel nezaznamenal. Vysvětluji si to tak, že to není místo, kde se jim o něco jedná. Smutné a škoda!

Závěrem chci jen říci: je rozhodně dobré dát o sobě vědět, nesedět doma s rukama v klíně a říkat, že to nemá cenu. Když si dokáží vykřičet určité skupiny pochybného ražení svoje práva, proč bychom my nedokázali obhájit to, co je dáno Stvořitelem? Velké díky vám, kteří tuto věc podporujete modlitbou. A za rok s některými z vás se těším nashledanou.

Lukáš Nastoupil

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA:

Byli pokřtěni a stali se členy Kristovy církve:

na Mariánské Hoře	11. 5. 2013	Edita Kramářová	z Litomyšle
v Petrovicích	11. 5. 2013	Jakub Okrouhlický	z Kunčic, Letohrad

Rodičům Edity a Jakuba blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné dary od Pána pro křesťanskou výchovu jejich dětí.

Církevní manželství uzavřeli:

v Dolní Čermné	25. 5. 2013	Marta Macháčková a Lukáš Kunzmann
----------------	-------------	-----------------------------------

Novomanželům Kunzmannovým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné	26. 4. 2013	s panem Václavem Vávrou	z Horní Čermné
v Dolní Čermné	17. 5. 2013	s paní Růženu Šimkovou	z Dolní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

9. neděle v mezidobí
2. června 2013
23. týden / 2013

BOHOSLUŽBY A AKCE V 23. TÝDNU:

Pondělí 3. června	Sv. Karla Lwagy a druhů mučedníků	17:00	<i>zkouška zpěvu dětské scholy</i>
Úterý 4. června	9. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Alžbětu a Rudolfa Formánkovy
Středa 5. června	Sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Elišku Cejnarovou, rodinu a duše v očistci
Čtvrtek 6. června	9. týdne v mezidobí	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - na dobrý úmysl
		19:00	mše sv. ve Verměřovicích - za Josefa Režného a manželku
Pátek 7. června	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA; první pátek v měsíci	17:00	<i>výstav Nejsvětější svátosti oltární</i>
		19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Alenu Jedlinskou <i>po mši svaté adorace</i>
Sobota 8. června	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie	14:00	mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování za dar 80-ti let života a za živé a zemřelé příbuzné
		19:00	mše sv. ve Verměřovicích - za rodinu Výprachtických a rodinu Moravcovu
NEDĚLE 9. června	10. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - na úmysl dárců
		9:00	mše sv. v Petrovicích - za Antonii Sklenářovou, manžela a rodiče
		10:30	mše sv. v Dolní Čermné - zaměřená pro děti -za Marii a Josefa Hrdinovy, jejich rodiče a Václava Zouhara
		16:00	mše sv. na Mariánské Hoře
		15:00	Farní odpoledne na faře v Dolní Čermné (viz. níže)

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ V TOMTO TÝDNU:

Dolní Čermná	středa 5. 6.	15:00 – 17:00 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče
		17:00 – 18:55 h.	
Verměřovice	čtvrtek 6. 6.	17:30 – 18:55 h.	P. Josef Roušar
Dolní Čermná	pátek 7. 6.	17:00 – 18:50 h.	
Dolní Čermná	v ostatních dnech	30 minut přede mší svatou	
Mariánská Hora	každou neděli	15:30 – 15:55 h.	

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ:

Ve středu 5. 6. ve Verměřovicích, ve čtvrtek 6. 6. v Dolní Čermné a v pátek 7. 6. v Dolní a Horní Čermné.

Úkol pro děti na mši svatou v neděli 9. 6. 2013 v 10:30 h. v kostele v Dolní Čermné.

Napiš, namaluj, ...: *Kde můžeš o prázdninách potkat Boha?*

FARNÍ ODPOLEDNE

Milí farníci, přátelé, milé děti!

V neděli 9. června 2013 od 15:00 hodin Vás všechny srdečně zveme na setkání a pobesedování na faře a farním dvoře v Dolní Čermné.

K poslechu nám bude hrát dechová hudba pod vedením p. Pavla Vašíčka. Dále se můžeme zapojit do malé farní soutěže pro radost a pro děti bude připraveno trochu pohybu.

Občerstvení je z jedné poloviny zajištěno a o druhou polovinu (sladké moučníky, chlebíčky aj.) prosíme Vás, zvláště naše hospodyňky.

Těšíme se na setkání

Pastorační rada a otec Josef

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

10. neděle v mezidobí
9. června 2013
24. týden / 2013

BOHOSLUŽBY A AKCE V 24. TÝDNU:

Pondělí 10. června	10. týdne v mezidobí	17:00	<i>dětská schola zkouška zpěvu</i>
Úterý 11. června	Sv. Barnabáše, apoštola	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Růženu Šimkovou a manžela
Středa 12. června	10. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné
Čtvrtek 13. června	Sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve	7:30	mše sv. v Dolní Čermné
Pátek 14. června	10. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Oldřicha Havlíčka a manželku
Sobota 15. června	Sv. Víta, mučedníka	19:00	mše sv. v Petrovicích - za Ludmilu Novákovou a rodiče
NEDELE 16. června	11. NEDELE V MEZIDOBÍ	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky V kostele sv. Antonína z Padovy v Jakubovicích slavíme pouť.
		10:00	mše sv. v Jakubovicích
		16:00	mše sv. na Mariánské Hoře

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ V TOMTO TÝDNU:

ve farním kostele v Dolní Čermné ve všedních dnech vždy 30 minut před začátkem mše svaté a v neděli ráno od 7:00 do 7:25h. Na Mariánské Hoře v neděli odpoledne od 15:30 h. do 15:55 h.

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Červen 2013			
Ne 2. 6.	9. neděle v mezidobí	7.30	Kužilkovi 202 HČ
Ne 9. 6.	10. neděle v mezidobí	7.30	Macháčkovi st. 180 HČ
		16.00	Málkovi 77 HČ
Ne 16. 6.	11. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 264 HČ
		16.00	Macháčkovi ml. 180 HČ
Ne 23. 6.	12. neděle v mezidobí	7.30	Kyšperkovi
		16.00	Svobodovi
Ne 30. 6.	13. neděle v mezidobí	7.30	Vávrovi 264
		16.00	Marešovi 409

Červenec 2013			
Ne 7. 7.	14. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 271
		16.00	Klekarovi 292
Ne 14. 7.	15. neděle v mezidobí	7.30	Moravcovi 267
		16.00	Židkovi 65
Ne 21. 7.	16. neděle v mezidobí	7.30	Pecháčkovi 53
		16.00	Jansovi 7
Ne 28. 7.	17. neděle v mezidobí	7.30	Macháčkovi 55
		16.00	Macháčkovi 242

KULTURNÍ KALENDÁŘ

So 22. 6.

Folklorní slavnosti AZAS Dolní Čermná

POUTNÍK, ČERVEN 2013

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 16. června 2013, Poutník vyjde 30. června 2013

Členové redakčního kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu. ...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady spojené s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.